

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1279/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник др Љубиша Павловић, адвокат из ..., против туженог „Златибор мермер“ а.д. Ужице, чији је пуномоћник Душан Делић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3002/20 од 12.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3002/20 од 12.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 96/20 од 12.08.2020. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у заради за период од новембра 2017. године до августа 2018. године, исплати укупан износ од 143.242,56 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец, као и да му надокнади парничне трошкове у износу од 91.645,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3002/20 од 12.10.2021. године, првостепена пресуда је преиначена, тужбени захтев за исплату главнице у износу од 143.242,56 динара, са споредним потраживањем одбијен у целости и тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 63.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП, које су учињене пред другостепеним судом, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија дозвољена на основу члана 403 став 2 тачка 2 ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11...18/20), па је испитао побијану пресуду у смислу члана 408 ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, док апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, не представља разлог за ревизију по одредбама члана 407. став 1. ЗПП. Ревизија не садржи конкретизацију навода о релативно битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП која је учињена пред другостепеним судом, а која је била или могла бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, па се ни овај навод не може прихватити.

Према чињеничном утврђењу, тужилац је са туженим послодавцем, закључио дана 16.10.2008. године уговор о раду на неодређено време, за радно место радника Уговором је предвиђена месечна бруто зарада за стандардни учинак у висини од 79,00 динара нето по једном радном сату, увећана за учинак по основу оцене директора, те да ће се основна цена рада мењати у складу са одлукама Социјално-економског савета Србије. Уговор о раду не садржи коефицијент за обрачун зараде, нити је коефицијент зараде за радно место тужиоца предвиђен Правилником о раду туженог, али је у исплатном листићу који садржи обрачун зараде исплаћиване тужиоцу, наведен коефицијент од 1,35. Тужилац у овој парници захтев заснива на налазу вештака финансијске струке који обрачунава висину минималне зараде по коефицијенту од 1,35 и исказује разлику између тако добијеног износа и исплаћеног износа зараде тужиоцу по обрачунском листићу.

Првостепени суд усваја тужбени захтев позивом на одредбе члана 105. Закона о раду и члана 4. закљученог уговора о раду, који предвиђа да ће се основна цена рада мењати у складу са одлукама Социјално-економског савета Србије.

Другостепени суд преиначава првостепену пресуду и одбија тужбени захтев као неоснован, из разлога што ни уговор о раду, нити Правилник о раду туженог не садрже коефицијент радног места тужиоца од 1,35, па нема места обрачуну на коме је заснован тужбени захтев, а који комбинује елементе из уговора о раду и обрачунског листића. Осим тога, када тужилац није доказао да коефицијент за обрачун његове зараде износи 1,35, по становишту другостепеног суда он нема право на разлику зараде за спорни период ни применом Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије („Службени гласник РС“ бр. 77/16).

Врховни касациони суд налази да је побијана другостепена пресуда донета правилном применом материјалног права, тако да наводи ревизије нису основани.

Другостепени суд је одлуку о неоснованости захтева засновао на чињеницама које су утврђене од стране првостепеног суда, у складу са чињеничним наводима тужбе и правилима о терету доказивања из члана 231 став 1 ЗПП. Вештак је обрачун сачинио са полазиштем на минималну цену рада Социјално-економског савета, али је на ту цену рада применио коефицијент 1,35, а не коефицијент 1. Правилна је стога оцена другостепеног суда да обрачун који је заснован на критеријумима који не постоје у

закљученом уговору о раду, нити у општим актима, не може бити полазиште за признавање спорног права тужиоцу.

Правилно је другостепени суд одлучио и о трошковима поступка на основу одредби чланова 165. став 2, 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**